

Datum van
inontvangstneming

:

14/01/2014

Zaak C-606/13

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

25 november 2013

Verwijzende rechter:

Kammarrätten i Sundsvall / Zweden

Datum van de verwijzingsbeslissing:

29 oktober 2013

Verzoekende partij:

OKG AB

Verwerende partij:

Skatteverket

[OMISSIS]

Verzoekster

OKG AB [OMISSIS]

[OMISSIS]

Verweerder

Skatteverket

[OMISSIS] Ludvika

[OMISSIS]

Ten gronde

Heffing op het warmte-effect in kernreactoren enz.;

verzoek om een prejudiciële beslissing

[OMISSIS]

BESCHIKKING

[OMISSIS]

Het Kammarrätt verzoekt het Hof om een prejudiciële beslissing.

[OMISSIS]

Hof van Justitie van de Europese Unie

Verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 267 VWEU tot uitlegging van de werkingssfeer van richtlijn 2003/96/EG van de Raad van 27 oktober 2003 tot herstructurering van de communautaire regeling voor de belasting van energieproducten en elektriciteit en van richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG.

Het prejudiciële verzoek van het Kammarrätt i Sundsvall (administratief hof van beroep Sundsvall) strekt tot verduidelijking van vragen betreffende de werkingssfeer van richtlijn 2003/96/EG (hierna: „richtlijn 2003/96”) en van richtlijn 2008/118/EG (hierna: „richtlijn 2008/118”). Deze vragen zijn gerezen in een zaak betreffende de heffing op het warmte-effect in kernreactoren. Volgens de Zweedse wetgeving moet de heffing op het warmte-effect in kernreactoren worden betaald aan de staat. Wie een vergunning tot bezit en exploitatie van een kernreactor heeft, is de belasting verschuldigd.

1 Toepasselijke nationale bepalingen enz.

Volgens § 1 van de lag (2000:466) om skatt på termisk effekt i kärnkraftsreaktorer (wet inzake de heffing op het warmte-effect in kernreactoren) moet overeenkomstig deze wet belasting op het warmte-effect in kernreactoren worden betaald aan de staat. Onder warmte-effect verstaat deze wet het vermogen tot hitteproductie van de kernreactor.

Volgens § 2 van deze wet geldt de heffing per kalendermaand dat de vergunning tot bezit en exploitatie van een kernreactor geldt. Indien de exploitatievergunning vóór het einde van een kalendermaand is verstreken of [Or. 2] ingetrokken, eindigt de belastingplicht op dat tijdstip. De belasting bedraagt per kalendermaand 12 648 SEK per megawatt van het hoogste toegelaten warmte-effect in kernreactoren. Indien het hoogste toegelaten warmte-effect niet is vastgesteld, mag de belastingdienst het effect berekenen na vergelijking met reactoren waarvoor een dergelijk effect is vastgesteld.

Volgens § 3 van deze wet geldt als belastingplichtige degene die een vergunning tot bezit en exploitatie van een kernreactor heeft.

Volgens § 4 van deze wet geeft de skatteförfarandelag (2011:1244) (invorderingswet) de procedure tot inning van de belasting.

Volgens § 5 van deze wet wordt voor een kernreactor die gedurende 90 kalenderdagen onafgebroken buiten bedrijf is geweest, 415 SEK per megawatt van het warmte-effect voor het aantal kalenderdagen boven 90 afgetrokken.

In de voorbereidende werkzaamheden (Proposition 1999/2000:105, blz. 69) van de wet is met name het volgende verklaard. Aangezien de variabele kosten door de heffing worden beïnvloed, wordt de kostenrangorde van elektriciteitscentrales vervalst met slechtere benutting van de hulpmiddelen tot gevolg. Veranderde productiekosten in een deel van het systeem beïnvloeden de benutting van het gehele productievermogen. Dit kan worden tegengegaan door een overgang op een vaste heffing ongeacht de productieomvang. De belastingvorm moet de verstoringen in de exploitatie van kerncentrales beperken. Een overgang kan ook bijdragen tot minder verstoringen bij de consumenten. Dit geldt voor het deel van de productieheffing dat wordt afgewenteld op de elektriciteitsconsumenten. Het risico voor afwenteling vermindert evenwel aangezien de elektriciteitsmarkt steeds meer dereguleert en steeds concurrerender wordt. Een vaste heffing op het warmte-effect heeft op een variabele heffing op de elektriciteitsproductie als voordeel dat doelmatigheid verhogende investeringen in energieverandering niet worden beïnvloed door de heffing.

[Or. 3]

2 Feiten

OKG AB (bedrijf) betaalde over de boekperiodes april, mei en juni 2009 belasting ten belope van 201 863 400 SEK over het warmte-effect in kernreactoren. Vervolgens diende het bedrijf bezwaar in tegen het basisbelastingbesluit en verzocht het om terugbetaling van de belasting. Het bedrijf voerde met name aan dat de belasting in de praktijk een heffing op het opwekken van elektriciteit is die onverenigbaar is met de artikelen 4, lid 2, en 21, lid 5, van richtlijn 2003/96.

Het Skatteverk wijzigde zijn basisbelastingbesluit niet, maar verklaarde in zijn verplichte herzieningsbesluit van 25 februari 2011 dat de wet inzake de heffing op het warmte-effect van kernreactoren niet in strijd was met richtlijn 2003/96 of richtlijn 2008/118.

De zaak kwam vervolgens voor het Förvaltningsrätt i Falun (administratief hof te Falun).

Het Förvaltningsrätt i Falun verwierp het beroep van het bedrijf bij uitspraak van 24 januari 2012 [OMISSIS]. Het Förvaltningsrätt overwoog: de heffing is niet bedoeld als een belasting op energieopwekking. De wetgever overwoog evenwel, om te hoge belasting te voorkomen, dat rekening moest worden gehouden met abnormale productieonderbrekingen. Dat kan evenwel niet gelden als een zo directe en onverbreekelijke band tussen de elektriciteitsproductie en de betrokken belasting dat de belasting moet worden beschouwd als een indirecte belasting op elektriciteit. Wat richtlijn 2008/118 betreft, stemt het Förvaltningsrätt in met de beoordeling van het Skatteverk dat het warmte-effect in een kernreactor niet een specifiek product, maar een vermogen tot hitteproductie van de reactor is. Derhalve kan de heffing op het warmte-effect niet worden beschouwd als een belasting op producten, hetgeen betekent dat zij niet onder artikel 1, lid 3, van richtlijn 2008/118 kan vallen, dat de voorwaarden bepaalt waaronder de lidstaten belasting kunnen heffen op andere producten dan accijnsgoederen. Kortom, de heffing op het warmte-effect in kernreactoren valt niet onder richtlijn 2003/96 of richtlijn 2008/118. Derhalve kan de belasting niet als onverenigbaar met een van deze richtlijnen worden beschouwd.

Het bedrijf stelde bij het Kammarrätt i Sundsvall beroep in tegen de uitspraak van het Förvaltningsrätt.

[Or. 4]

3 Standpunt van partijen

Het bedrijf baseert zijn vordering in het hoofdgeding op het volgende. De heffing op het warmte-effect in kernreactoren vormt in de praktijk een accijns op elektriciteitsproductie. Derhalve is de heffing onverenigbaar met de artikelen 4, lid 2, en 21, lid 5, van richtlijn 2003/96. De relevante artikelen van richtlijn 2008/118 hebben rechtstreekse werking. De heffing valt onder de termen van richtlijn 2003/96 en een dergelijke uitlegging volgt ook uit de doelstellingen van de richtlijn, het gemeenschapsrecht en het EU-energiebeleid. De heffing staat in verband met de productie. Bij onderbreking van de elektriciteitsproductie over een bepaalde periode is geen heffing verschuldigd. Evenmin is het ongebruikelijk dat de periode van onderbreking van de elektriciteitsproductie zo lang is dat geen heffing wordt betaald. Het warmte-effect staat in rechtstreeks verband met de elektriciteitsproductie. Een reactor is ontworpen om op volle kracht te werken en hoe groter het effect, hoe meer elektriciteit kan worden geproduceerd. Een heffing over het vermogen tot hitteproductie is dus in feite een heffing op de elektriciteit die wordt opgewekt wanneer de reactor werkt. Voorts blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet dat de heffing ervoor moet zorgen dat de reactoren volop werken. De heffing op kerncentrales benadeelt duidelijk elektriciteit uit kernenergie ten opzichte van andere productievormen. Zij verstoort derhalve de mededinging. Bijgevolg grijpt de heffing op kernenergie in op de markt in strijd met het doel van de richtlijn. Wanneer Zweedse elektriciteit uit kernenergie wordt

geëxporteerd, geldt een Zweedse heffing op die elektriciteit, hoewel geen elektriciteit in Zweden wordt verbruikt. De heffing kan worden vergeleken met de „milieubelasting”, die wordt geheven over de binnenlandse commerciële luchtvaart (*Svensk författningssamling*, SFS 1988:1567; Zweeds Publicatieblad). De milieubelasting wordt berekend op basis van een vast tarief op de geraamde waterkoolstofemissie van een vliegtuig. Het Hof kwam tot de conclusie dat de belasting ondanks de bewoordingen van de wet in feite werd gelegd op de consumptie van brandstof zodat de richtlijn toepasselijk was en de belasting daarmee in strijd was (arrest Hof van 10 juni 1999, Braathens Sverige, C-346/97, Jurispr. blz. I-3419).

Het Skatteverk betoogde met name het volgende. De heffing op het warmte-effect is een belasting tegen een vast bedrag op het hoogste toegelaten vermogen tot hitteproductie (warmte-effect) van een kernreactor en, anders dan de voorgangster ervan, een variabele belasting op de hoeveelheid daadwerkelijk geproduceerde elektriciteit. Het warmte-effect is iets anders dan [Or. 5] de daadwerkelijk geproduceerde elektriciteit. Het warmte-effect is de totale warmteafgifte die is vereist voor het opwekken van elektriciteit. Een „bovengrens” voor het hoogste toegelaten effect wordt gegeven in het vergunningsbesluit van de regering, dat ongewijzigd zal blijven behoudens een nieuwe beslissing van de regering. De heffing op het warmte-effect van kernreactoren geldt ook bij productieonderbreking. Alleen bij een buitengewone onderbreking van meer dan 90 dagen is het volgens de wetgever redelijk om over die periode bij wege van aftrek minder belasting te heffen. Een onderbreking van de elektriciteitsproductie tot 90 dagen wordt volledig belast. De heffing is gebaseerd op de beslissing van de regering om een bepaald maximum aan warmte-effect van de bestaande productiefaciliteiten te hanteren, dat wil zeggen het theoretische productievermogen. Niet kan worden gesteld dat de heffing is gebaseerd op dan wel, hetzij direct hetzij indirect, onverbrekkelijk is verbonden met de hoeveelheid in de bestaande faciliteiten daadwerkelijk geproduceerde elektriciteit in kilowatt/uur. Het warmte-effect kan, aangezien het het vermogen tot hitteproductie meet, niet worden beschouwd als een product of dienst en valt dus niet onder artikel 1, lid 3, van richtlijn 2008/118.

4 Noodzaak van een prejudiciële beslissing enz.

In de zaak rijst de vraag of de heffing op het warmte-effect van kernreactoren verenigbaar is met richtlijn 2003/96 en richtlijn 2008/118. Partijen verdedigden voor het Kamarrätt verschillende standpunten over de toepasselijkheid van richtlijn 2003/96 en richtlijn 2008/118 op de heffing op het warmte-effect.

Het Hof onderzocht in de zaak Braathens Sverige, reeds aangehaald, met name of een milieubelasting op binnenlandse commerciële luchtvaart, die werd berekend tegen een vast bedrag op basis van de gemiddelde hoeveelheid door een vliegtuig verbruikte brandstof tijdens een standaardvlucht binnen de werkingssfeer van

richtlijn 92/81/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op minerale oliën valt. Het Hof nam evenwel blijkbaar geen kennis van een zaak over belasting die rechtstreeks vergelijkbaar is met de Zweedse heffing op het warmte-effect van kernreactoren. Evenmin geeft de rechtspraak van het Hof voldoende leidraad voor een beslissing over de **[Or. 6]** Unierechtelijke vragen in de onderhavige zaak. Het Kammarrätt i Sundsvall is derhalve van oordeel dat een beslissing van het Hof over de verenigbaarheid van de wet met het EU-recht noodzakelijk is.

[OMISSIS]

5 Vragen aan het Hof

Artikel 4, lid 2, van richtlijn 2003/96 verstaat onder „belastingniveau” het totaal van alle geheven indirecte belastingen (btw uitgezonderd), rechtstreeks of niet-rechtstreeks berekend over de hoeveelheid energieproducten en elektriciteit op het tijdstip van uitslag tot verbruik. Volgens artikel 21, lid 5, van deze richtlijn wordt de belasting op elektriciteit verschuldigd op het tijdstip van levering door de distributeur of herdistributeur. Verzetten deze artikelen zich tegen een heffing op het warmte-effect van kernreactoren?

Is een heffing op het warmte-effect een accijns die direct of indirect wordt geheven op het verbruik van goederen (accijnsgoederen) in de zin van artikel 1, lid 1, van richtlijn 2008/118?

[Or. 7]

Bijlagen

Lag (2000:466) om skatt på termisk effekt i kärnkraftsreaktorer (wet nr. 466 van 2000 inzake de heffing op het warmte-effect van kernreactoren)

Volgens § 1 van deze wet moet een heffing op het warmte-effect in kernreactoren worden betaald aan de staat. Deze wet verstaat onder warmte-effect het vermogen tot hitteproductie van een kernreactor.

Volgens § 2 van deze wet geldt de heffing per kalendermaand dat de vergunning tot bezit en exploitatie van een kernreactor geldt. Indien de exploitatievergunning vóór het einde van een kalendermaand is verstreken of **[Or. 2]** ingetrokken, eindigt de belastingplicht op dat tijdstip. De belasting bedraagt per kalendermaand 12 648 SEK per megawatt van het hoogste toegelaten warmte-effect in kernreactoren. Indien het hoogste toegelaten warmte-effect niet is vastgesteld, mag de belastingdienst het effect berekenen na vergelijking met reactoren waarvoor een dergelijk effect is vastgesteld. Wet (2007:1389).

Volgens § 3 van deze wet is wie een vergunning tot bezit en exploitatie van een kernreactor heeft, de heffing verschuldigd. Wet (2002:430).

[OMISSIS]

Volgens § 5 van deze wet wordt voor een kernreactor die onafgebroken gedurende 90 kalenderdagen buiten bedrijf is geweest, 415 SEK per megawatt van het warmte-effect afgetrokken voor het aantal kalenderdagen boven 90. Wet (2007:1389).

[OMISSIS]